

APOLOGIE VAN EEN KLEERKAST

VOORGESCHIEDENIS:

In de digitale nieuwsbrief van Wagenschot-Heynsdaele van 29.09.2022 kreeg ik de publieke wondere bijdrage 'Kleerkasten op straat in Wagenschot' te lezen, waarin de auteur het huidige agressiebeleid als lichtend voorbeeld bij gebrek aan kennis, onderzoek of respect ongemaniert afweegt tegen een praktijk uit een verleden van Wagenschot waarbij ondergetekende nauw betrokken was.

Het deed me nog eens bij mijn toetsenbord belanden om de huidige beleidswerkers van mijn huis van vertrouwen hun afstamming in herinnering te brengen. Van Wagenschot bleef naar kwalijke gewoonte iedere reactie uit. De organisatie die de ghost writer leverde, stuurde een oprechte en gewaardeerde verontschuldiging.

Mijn commentaar hield ik graag beperkt tot het *interne* debat. Het - al of niet wetens en willens - exporteren van dit interne debat via een publieke nieuwsbrief zette voor mij de poort wagenwijd open voor gekleurde interpretaties allerhande zonder grond. Een krant die uitpakt met een foute kop, bezondigt zich aan desinformatie.

Wagenschot heeft het niet nodig geacht me enig teken van inzicht, herkenning, correctie te bezorgen. Het ontslaat me van mijn eeuwige scrupule om het debat te voeren waar we dit het best of meest doelmatig voeren. Vandaar dat ik maanden na datum mijn zienswijze op mijn beurt een meer publieke plek toeken [voor zover deze 'Ouwe Zeur' in haar beperkt gehouden bereik 'publiek' te noemen is]. De namen van personen of organisaties heb ik in een waas van vaagheid gehuld.

MIJN ARGUMENTATIE:

Hun zeg

Met de simplistische analyse 'straffen en belonen' waarmee sommigen de pedagogische methode van het Wagenschot van het verleden denken samen te vatten, ben ik het fundamenteel oneens. Het heeft me altijd gestoord dat de gangbare vaktaal er doorheen de tijd niet in geslaagd is het belonen aan het straffen te laten voorafgaan.

De getuigenis van leefgroepbegeleider-moderator Seppe VD in Sociaal.Net schetst op een positieve manier een beeld van een proces van voortschrijdend inzicht en verandering in een voorziening als Wagenschot met een delicate missie.

Hoe anders is - hoe goed bedoeld ook - de voorstelling in 'Kleerkasten op straat in Wagenschot.'

Een paar citaten: 'Agressie was schering en inslag en ze zochten sterke beren als antwoord. Gelukkig is dit verleden tijd' - 'in 2010 was er geen agressiebeleid' - 'vroeger moest je er agressie maar bijnemen' - 'nu is het minder aanvaard om macho te zijn.'

Wanneer ik veralgemeningen, onwaarheden en insinuaties te lezen krijg, weet ik me doorheen gezonde afstand en ondanks een leeftijd die rust doet vermoeden nog steeds aangesproken.

Op een lichtzinnige tot tendentieuze manier - met [in het moeilijk te traceren] 'Newspaper een bijhorende ridiculariserende foto - plaatsen de interviewer-auteur en de geïnterviewde opvoeder-groepschef Ad DV de huidige manier van omgaan met agressie in de voorziening tegenover een hoogst ongemakkelijk imaginair 'vroeger'. Deze benadering ervaar ik als unfair tegenover de sterkhouders van het prille Wagenschot die - het mag uitdrukkelijk herhaald worden - hun taak vervulden in bijzonder precaire omstandigheden die op geen enkele manier te vergelijken zijn met de uitgebreide financiële - en personeelsvoorzieningen van vandaag.

Na mijn afscheid van Wagenschot bundelde ik als vrijwilliger de reglementaire instructies van tien jaar beleid [en 19 jaar direct engagement in het centrum] in een samenvattend geheel. Het vormde mijn persoonlijk geschenk aan de werkers [basis en beleid] van de toenmalige toekomst. Dit in 1999. Op een ogenblik dat Wagenschot een algemeen gewaardeerd begrip was geworden in het landschap. Wel degelijk een [stevig op-] gewaardeerd begrip, geen duistere middeleeuwen.

De opvoeders Seppe en Ad die in beide artikels hun zeg doen hebben niet de minste kennis van deze pioniersjaren.

Nog minder de interviewers. Ze verwijzen naar *een* referentiejaar 2010. Een tijd die me - als ik goed geïnformeerd ben, en dat ben ik - bijblijft als meer gecoördineerd qua lonende externe communicatie dan qua intern pedagogisch beleid.

Een snelle eigen toetsing tijdens die nieuwe tijden leerde me dat het gelaagde 'beginselfvastheid' dat bij oprichting in meerdere opzichten synoniem stond voor het woord Wagenschot niet meer gekend was.

Een basisattitude

Uit genoemd samenvattend document 'Samen Werken in het Pedagogisch Centrum Wagenschot' mag ik citeren wat volgt:

- 'Het centrum hoedt zich voor een middenklasse-hulpverlening door de meest kansloze, gekwetste jongeren voorrang te geven op kinderen die reeds vanuit hun [natuurlijk] opvoedingsmilieu een degelijke basisondersteuning genieten. Elke medewerker zal gerichte en constructieve voeling houden met de wezenlijke spanningen die de jongeren, vanuit hun vraagstelling, in huis brengen.'

- BIJZONDERE AANDACHTSPUNTEN: [CAPITA SELECTA]:

X Het 'wij laten je niet los'-principe.

X Uit oogpunt het basiswantrouwen - tegenover volwassenen - te reduceren, zal elke opgenomen jongere slechts na extreme regelovertreding en volgens een strikte procedure - waarbij een dienst, leefgroep, entiteit nooit eenzijdig tot definitieve verwijdering kan besluiten - worden doorverwezen. Het positieve behoudsgevecht voor elke aan ons toevertrouwde jongere wordt door eenieder beschouwd als een krachtmeting in het herstelproces van de jongere.

X Autoriteit, respect, orde, conflictmethodiek staan niet synoniem voor een fysiek of psychisch machtsmodel.

De medewerkers bekwamen zich om vernedering en geweld uit hun attitude te weren.

X De plicht tot collegiale samenwerking is omnivalent en betreft zowel horizontale als verticale verbanden.

Opdrachten, overleg, probleemstellingen, meningsverschillen worden in een constructieve, oplossingsgerichte sfeer behandeld. Omgangsvorm en taal zijn respectvol en ondersteunend.

X *Permanente vorming* wordt absoluut noodzakelijk geacht om een antwoord te kunnen blijven bieden aan de veranderende uitdagingen waarmee de organisatie op sterk onderscheiden gebieden geconfronteerd wordt.

X Dat het Pedagogisch Centrum in haar werkzaamheden een sociaal profiel draagt, weerspiegelt zich ook in de *collegiale verhouding*; in de menselijke verhoudingen, de attentie, het bewust blijven van mekaars aanwezigheid en daarvoor zorg dragen.

X Het bestuur draagt in haar verantwoordelijkheden terzake een *exemplarische* taak.

X De vooropgestelde integrale kwaliteitszorg steunt minder op ingebouwde controlesystemen maar des te meer op maximale zelfverantwoordelijkheid. Deze richt zich op hoge maatstaven inzake o.m. communicatie, organisatiezin, dienstbetoon, orde, inhoudelijke verdieping, public relations.

De inachtneming van voorgaande principes heeft resolute verwerping tot gevolg van:

- eenzijdige macht en positioneel misbruik
- cynisme, distantie, onkwetsbaarheid
- privileges
- vermenging van privé-belang en professionele activiteit
- absentisme
- elke vorm van racisme
- desinformatie
- depreciatie

X Een **interne** doorverwijzing tussen hetzij MPI/Internaat - MPI/Semi-Internaat, hetzij leefgroepen MPI/Internaat onderling of een **tijdelijke** verwijdering dient men aan te vragen na teambespreking en wordt formeel behandeld in Stuurgroep MPI/Internaat+Semi-Internaat. Bij crisis kan stuurgroep MPI/Internaat+Semi-Internaat, na ruggespraak met de beleidscoördinator en de betrokken taakverantwoordelijke, passende maatregelen nemen. De maatregel wordt naderhand tegenover de équipe uitvoerig toegelicht.

Zo ook in de school: tijdelijke uitsluiting en schorsing zijn het resultaat van een bespreking in Stuurgroep School/Integratiestructuur op advies van de klassenraad of de teamvergadering integratiestructuur.

Pas wanneer alle pedagogische middelen uitgeput blijken en de (pleeg)ouders of begeleiders gehoord zijn, kan sprake zijn van een definitieve verwijdering. Na bespreking en bevestiging in stuurgroep, in regel op advies van een teamvergadering of de klassenraad, wordt de Beleidscoördinator MPI+School gevraagd een **gemengde commissie** samen te roepen en de modaliteiten ervan te bepalen.

Omgaan met Agressie

Hoewel we destijds nog geen volwaardige plaats ingeruimd kregen voor iets als een herstelgericht groepsoverleg inzake agressie waarnaar de artikels in de nieuwsbrief verwijzen, kwamen ernstige problemen en conflicten wel degelijk - min en meer - systematisch aan bod. Situaties van agressie werden heus niet aan het toeval overgelaten.

X De interviews in de Nieuwsbrief doen uitschijnen dat geformaliseerde 'bijzondere samenkomsten', een 'bijzondere methode,' een bijzondere 'deskundigheid' absolute vereisten zijn om de veilige ruimte te creëren waarin incidenten opvolging kunnen krijgen. Deze expliciete benadering - die zinvol is - dient echter ingebed te zijn in een zoveel belangrijker *overkoepelende pedagogische basismethode*, een gezamenlijk bewustzijn en engagement, een

systeemdenken en dito organisatie. Het vormde een van de beslist sterke kanten van het zich opbouwende Wagenschot. Het Glazen Huis Wagenschot was strak georganiseerd met heldere procedures en beslissingslijnen. Medewerkers en jongeren wisten bij wie ze waarvoor terecht konden. Met de laagst mogelijke drempel.

X Het *dagboek* in leefgroepen en klassen dat alle ruimte bood om incidenten te melden, inclusief de [emotionele] [mogelijke] effecten op jongere en begeleider. Het dagboek vormde systematisch de mogelijkheid om in de daaropvolgende dagen - al of niet samen met de jongere - opvolging te geven door de betrokken begeleider, de hoofdopvoeder, orthopedagoog, schoolpedagoog, psycholoog, psychiater, pedagogische directie.

X Het tweewekelijkse tot wekelijkse *teamoverleg* en de *klassenraad* gingen expliciet in op de gebeurtenissen. We maakten samen concrete afspraken hoe/wie/wat/wanneer het pijnpunt verder zou behartigen. Deze teambesprekingen boden vaak een troostplek voor begeleiders of leerkrachten in nood. Het besef van een reëel teamverband was versterkend.

Opvoeders en leerkrachten stonden er nooit alleen voor.

X De in hoofdzaak MPI-medewerkers van *De Brug/Integratiestructuur* vormden een beleidsmatig teken van de bijzondere aandacht die we toekenden aan het gegeven dat een leerkracht – anders dan opvoeders – alleen voor de klas staat en daarbij op directe veiligheidsbiedende ondersteuning kon rekenen.

X De exemplarisch vlakke structuur van het centrum stond garant voor *collectieve verantwoordelijkheid*. Dit was zeker van toepassing voor het omgaan met agressie. Het centrum dreef op een sterk 'allen voor allen'. In toepassing: de dienstverantwoordelijke van de administratieve dienst nam als vrijwilliger deel aan de kampen. De medewerkers van de niet-pedagogische diensten werden opgeroepen om de middagtafel te delen met de jongeren. Dit als een inlevingsoefening in het gegeven 'latente dreiging', maar ook net zo als aangename kennismaking met de jongeren.

Ook als beleidscoördinator kende ik de grote lijnen van ieder dossier en maakte ik er een erezaak van iedere jongere/leerling bij naam en faam te kennen en hierop te kunnen aanspreken. Nooit heb ik me aan een noodzakelijk agressieconflict onttrokken. Nooit op fysieke overmacht. Nooit zonder verdere begeleiding ten aanzien van de betrokkenen. Deze cultuur droeg in niet geringe mate bij tot basisveiligheid.

X Veel in de totaalstructuur was er op bedacht agressieproblemen te voorkomen: stipte aanwezigheid, het dichten van de overgang van leefgroepen naar school, directe aandacht bij ziekte en afwezigheid, het getrapt laten sluiten van de rangen bij tijdelijke uitval van een scharniermedewerker [vb. hoofdopvoeder], toezicht bij de bussen, stilte bij de verzamelingen [mee in persoon afgedwongen door de aanwezigheid van de directie]. Een tegengif voor wie hardnekkig het bewakende wil blijven zien in onze begeleidingsstijl: mogen terugdenken aan de weekends van vrijwillige karweidagen en de theatervoorstellingen samen met de jongeren, maakt mijn dag goed. Wat daardoor aan agressie-opstoten voorkomen werd, is niet meetbaar.

X Tijdens een algemene en verkozen *jongerenraad MPI-School*, geleid door mezelf, konden in alle openheid alle thema's aan bod komen. Dit gaf vonken maar bood ook vertrouwen en rust. Dat deze nuttige jongerenraad vrij snel na mijn afscheid opgedoekt werd, was meer dan jammer.

X Met de reeds genoemde *gemengde commissie* beschikte Wagenschot over een *uniek* instrument dat ruimte bood om zelfs in de *meest extreme vormen van conflict* tussen een opvoeder/leerkracht en een jongere/leerling te remediëren. Dit concept was het resultaat van de ervaring dat jongeren/leerlingen in voorzieningen met een gelijkaardige combinatiestructuur MPI-School als Wagenschot veelal als gevolg van een opstoot van agressie eenzijdig door hetzij het MPI [op vraag van een begeleider bvb 'als die jongere er niet uitgaat, stap ik op.'], hetzij de school ['besluit klassenraad'] definitief verwijderd kon worden. Met dramatische gevolgen voor de jongere. Wagenschot bouwde een buffer in die MPI en School oversteeg en gepersonaliseerd werd in de Beleidscoördinator MPI-School. De meest direct betrokkenen [jongere, opvoeder, leerkracht] werden in de commissie gehoord en als actieve participanten betrokken. Zo wenselijk werden ze met elkaar in een open klimaat geconfronteerd. Het signaal naar zowel jongere als medewerkers van deze gemengde commissie was steeds – aandachtig lezen, Ad, Seppe, Ivan en Wouter – dat in Wagenschot steeds marge bleef tot overweging, heroverweging, gesprek. Agressie stond nooit op zich.

Bij mijn weten hebben we in tien jaar dergelijke doorverwijzingen tot drie extreme situaties kunnen beperken. In combinatie met een uiterst beperkte rotatie van medewerkers, vormt dit voor mezelf tot vandaag een punt van ingehouden trots.

X De *informele ondersteuning* van medewerkers mag ik niet vergeten. Vrijwel alle voorvallen van de voorbij dag of week vonden ook hun weg in de talloze informele besprekingen. Er werd nooit op een uur gekeken. Vaak werd ook na de avonddienst urenlang doorgepraat, iets wat in de huidige afgemeten functionaliteit misschien wel ontbreekt.

Beginselvastheid

Dit geheel aan omgangsvormen bood dus veel meer dan 'straffen en belonen'. Achter de façade van theater-rechtlijnigheid ging een ingewikkeld schema van goed doordachte en in ervaring gedeseemde interacties schuil, een netwerk aan complexe procedures.

Het zou me een tocht naar de archieven op onze zolder kosten om de gewraakte oproep naar kleerkasten op te sporen, die ik mezelf bespaar. Het concept - een samenspraak met de toenmalige Mede-Coördinator School - staat me nog wel helder voor ogen. Om de jongeren te begrijpen was het zoeken naar eigenzinnige medewerkers, ironie, dwarsliggen, het idee 'zachte sector' afgooien, opvallen tussen de grijsheid.

Onze stunt was zo opvallend dat deze vandaag blijkbaar nog steeds in de geesten waart. Zij het met een vloek. Dat we ons tot de oproep 'kleerkasten' zouden beperkt hebben, betwijfel ik bijzonder sterk. Na de titel in vet, lieten we ongetwijfeld een soort 'met een groot begrip voor jongeren die met zichzelf in de knoop zitten' volgen. Niet 'met een groot hart' om iedere charitatieve reflex te weren. In dezelfde stijl schreven we 'Laat maar komen.'

Om elementen van meer diepgaande motieven scherper te vatten bied ik - met een voor mezelf ongewone assertiviteit - volgende aanbevolen lectuur aan:

In sterk ingekorte verkorte versie: <https://www.dewereldmorgen.be/de-dode-hoek-van-de-jeugdzorg>

Een meer uitgebreide versie: XXXXXX

Beide artikels in de nieuwsbrief van 29 september verwijzen naar dezelfde bron, vzw XYZ, een organisatie die - zonder naamverklaring - leren omgaan met agressie als missie heeft. Op zich een bijzonder lofwaardige intentie. Als het op ervaringsdeskundigheid in het werkveld 'agressie' aankomt, ben ik niet onder de indruk van het curriculum van de medewerkers van XYZ. Het valt me moeilijk me van de indruk te ontdoen dat ze nooit echt met onze doelgroep te maken gehad hebben zoals wij die kenden en zoals die vandaag in de jeugdgevangenissen te vinden is. Met bewust eenzelfde soort tendentieuze bril als waarmee de interviewers de pioniers van Wagenschot beschreven hebben, lees ik in hun persoonlijke voorstellingen 'verschillende organisaties in de Bijzondere Jeugdzorg' - 'Stage in de gevangenis' - '6 jaar in een MPI en nog eens drie jaar in een OBC' - 'Begeleider in een dacentrum voor volwassenen' - Orthopedagoog binnen de gehandicaptenzorg'. Met deze gerichte uitlichting van zinnen doe ik de kwaliteit van de waardevolle medewerkers van XYZ geweld aan. Maar het mag voor mij even nazinderen en pijn doen [op basis van hun vakkennis mag ik ook verwachten dat zij ertegen kunnen]. De voorzieningen waar zij hun bagage en ervaring opgebouwd hebben heeft hen naar mijn inzicht slechts in beperkte mate geconfronteerd met de uitvallen van agressie die ons opeenvolgende dagen, maanden, jaren te beurt zijn gevallen en waarmee tal van hulpverleners in het zogeheten hardere segment van de jeugdhulp zich vandaag beslist nog geconfronteerd weten.

Met een tekort aan praktijkervaring kan men uitkomen bij een haast academische vreemdheid of belezenheid, een theoretische benadering die het goed doet in vormingscursussen en lessen maar geen aansluiting vindt bij de dagelijkse praktijk binnen Wagenschot. Bij wijze van boutade heb ik me de voorbije tien jaar meermaals laten ontvallen dat er meer - behoorlijk gesubsidieerde en remunererende - expertisecentra in het leven geroepen zijn dan er praktijkwerkers gevonden worden. Ooit kreeg ik een kinderloze vierentwintigjarige doctorandus, nog zittend op haar schoolbank, tijdens een zoveelste drukbezocht symposium [met broodjes] aangekondigd als 'een echte deskundige in de opvoedkunde.' Tragikomisch vond ik de situatie. Veel is perceptie, inderdaad. Zeker vandaag worden waarheden in de markt gezet. Geef het product een naam en het verkoopt. Zo kan de wetenschapswinkel bij *aanvinken* uitkomen.

Op basis van een voldoende aantal jaren praktijk zag ik mezelf bij de conclusie landen dat **positieve bekrachtiging eindig** is. Bij uitstek bij jongere met een geschiedenis van ernstige deprivatie. Die conclusie handhaaft zich bij mij tot vandaag. Tegen het opgelegde [vals of vervalsend] positieve opvoedingsklimaat in. Zo veel liever had ik het anders onthouden. Het komt me voor dat vzw XYZ deze maal iets te makkelijk heeft willen scoren door breed uit te pakken met een dun succesverhaal in het illustere Wagenschot op de rug van een ongekend verleden. Het valt trouwens op dat XYZ enkel twee mannelijke - geen vrouwelijke - begeleiders aan het woord heeft gelaten, waarvan Seppe bovendien als kleerkast bekend staat.

Eerder maakte ik een verwijzing naar 'middenklassehulpverlening'. Zou het kunnen dat ook Wagenschot ondertussen geëvolueerd is in de richting van deze middenklassehulpverlening? Het roept beelden op van een specialistisch-gedifferentieerd klimaat, een kluwen aan instructielijnen, schaalvergroting, overtal aan stafmedewerkers, collegiale verschraling, veel PC en rapportage. De toegevoegde technieken [vaak niet meer dan dat] van XYZ zouden er perfect gedijen. Voor mij zou deze koers betekenen dat Wagenschot, zoals wij het inhoudelijk op de sporen gezet hebben, niet langer haar basisopdracht vervult. Met name ten aanzien van jongeren die door de reguliere hulpverlening opgegeven zijn.

Nu de kleerkasten dankzij XYZ op straat gezet zijn, zou het er in het Wagenschot van vandaag zoveel transparanter aan toegaan. Mag ik het een illusie noemen - of een verkooppraatje - dat vandaag de agressie uit het centrum verdwenen is? Agressie toont zich telkens anders. Precies Wagenschot heeft me bijgebracht hoe groot de verschillen in persoonlijke en familiale geschiedenis en verwerking bij elke jongere zijn, hoe iedere jongere in sterke nood een volstrekt unieke

begeleiding vraagt [neen, eist]. Precies Wagenschot heeft mijn huiver voor heiligmakende methoden en kookboeken doen toenemen.

Zou het kunnen dat het aantal agressieve jongeren gedecimeerd is en het zwaargewicht verschoven is van onze *open* voorziening naar de jeugdgevangenissen - een woord dat ik vandaag enkel nog eufemiserend mag uitspreken -?

Gezien men het aanvinken [niet enkel in] de methode van agressiecoaching een cruciale objectiverende rol toebedeelt, krijg ik wel graag aanvullend aangevinkt wat in de werking van vandaag aan aantal vroegtijdig doorverwezen jongeren/leerlingen, aan rotatie van medewerkers, aan afwezigheden door ziekte, aan burn outs, aan al te snelle wissels in directie en leidinggevende stafmedewerkers, aan vroegtijdige ontslagen [en de eventuele kost daaraan verbonden] publiek te melden valt en welke conclusies de organisatie daaruit trekt.

Als bevoorrechte getuige sympathiseer ik uiteraard met iedere methodische optimalisering in zowel de begeleiding van de jongeren als het welbevinden van de begeleiders. Het herstelgerichte groepsoverleg bij situaties van ernstig conflict en de agressiecoach bieden bij evidentie meerwaarde [zoalng niet meer tijd naar dergelijke gesprekken gaat dan naar de dagelijkse begeleiding van de jongeren]. Iedere methode die zichzelf niet zaligmakend verklaart biedt meerwaarde. Mijn respect voor [halve] basiswerkers Seppe en Ad is onaangetast. Wellicht wist Ad niet wat hem overkwam toen hij plots de gefotografeerde held en headline werd via Google. XYZ kon dit effect wel inschatten [cf. nogmaals: hun foto in 'Newspaper']. Dat de directie en de communicatiedienst van Wagenschot deze olievlek niet hebben voorkomen - eerder versterkt hebben - doet vermoeden dat ze de afrekening met het verleden genegen waren.

Meer kwaad dan Goed

Sta me toe eraan te herinneren dat dankzij de stabiliteit, de pedagogische methode en de consequente inzet die de harde kern aan medewerkers geboden hebben, PC Wagenschot zich beginselvast van aanvankelijk gedeprecieerde voorziening in amper tien uitputtende beginjaren omgebouwd heeft tot een positieve, gewaardeerde en gevestigde waarde in het landschap. Meer: het zijn deze medewerkers die ervoor gezorgd hebben dat het pluralistische Wagenschot vandaag nog bestaat en niet in 1988 van de welzijnskaart geveegd werd.

De beschrijvingen die we in de recente nieuwsbrief hebben moeten lezen doen werkelijk afbreuk aan deze verdienste en plaatsen de wegbereiders zeer ten onrechte in een negatief daglicht. Uitpakken met een verbeterde methode is lovenswaardig voor zover deze impliciet of expliciet erkenning inhoudt van de verworvenheden en de gestage opbouw naar vandaag. Het is laakbaar een nieuwbouw [what's in a name] op te trekken op fundamenten die men zelf als een ruïne voorstelt.

Wagenschot is Kleine Geschiedenis. In die kleine geschiedenis zie ik de schitterende équipe die ik mee mocht leiden liever in herinnering gebracht als een hechte gouden generatie dan als begeleiders met een ronduit foute mentaliteit.

Maakten wij [inschattings]fouten? Blunderden wij? Massief en onvermijdelijk. Lieten en laten wij alle opvolgers kans tot leren uit onze fouten? Massief en hoogst gewenst. Blundert het Wagenschot anno 2022 dan niet meer? Wel, de irrelevante publieke vergelijking van begeleidingsstijlen binnen het centrum via de nieuwsbrief is voor mij [en anderen] een blunder.

'Algehele en onbevangen bespreekbaarheid' hebben we van bij aanvang als centraal beleidsthema geprononceerd. Dit alles begrensd tot het *interne* debat. Mijn bovenstaande commentaar heeft hierin een plaats en wil die absoluut behouden. Het - al of niet wetens en willens - exporteren van dit interne debat via een publieke nieuwsbrief zet de poort wagenwijd open voor gekleurde interpretaties allerhande zonder grond. Een krant die uitpakt met een foute kop, bezondigt zich aan desinformatie.

Als het de intentie was om Wagenschot positief in beeld te brengen, zou het effect wel eens als naargeestige boemerang kunnen werken. Straks wordt het debat voor het volle gewicht boven de hoofden van alle rechtstreeks betrokkenen gevoerd. Boven de hoofden en toch op straat. Een van de fouten van het heden zou kunnen zijn te trappen in de tijdsgebonden val van verkoopbaarheid en vlotte succesverhalen op korte termijn.

Morgen staan de huidige begeleiders en leerkrachten van Wagenschot weer voor een gewone of ongewone dag. Straks voor een volgend jaar. En zo verder. Kleine geschiedenis.

De kleerkasten staan in meerdere opzichten in een publiek forum beklad op straat. Een subtiel publiek pardon vanuit Wagenschot is op haar plaats.

Vriendelijke groet,

Willi Huyghe

Supporter voor het leven
Initiatiefnemer PC Wagenschot
Beleidscoördinator MPI-School 1989 – 1999.